

DOBIĆ SIĘ (3) *vb pf*

się (2), się (1).

o jasne.

inf dobić się (2). *♦ praet 3 sg m* dobił się (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI i XVIII w.

1. *Zadać sobie śmiertelny cios* (1) : Wyniesion tedy z zaftola nápoły vmárly od boleści/ aż wołał żelázá iákiego dobić sie. *BielKron* 126v.

2. *Osiągnąć coś, zdobyć coś z wielkim wysiłkiem* [czego] (2) : kto sie flawy dobił/ Lepiej sie ten niż złotim łańcuchem ozdobił *KochSat* A2v.

Szereg: »domowić się abo też i dobić się« (1): ci łzczęfliwłzy łą co płączą/ y łkáią/ prągnąc łpráwiedliwości/ á przedlię iey doftác niemogą/ niż ci co sie iey domowić/ ábo też y dobić mogą y vmieią/ bes BOgá. *CzechRozm* 247v.

3. [*Biciem wydobyć zeznanie* [czego na kim]: żeby [lege: zęby] iey kámięmi wybijáli/ y mowić to co krolowi sie zdáło kazáli. Częgo gdy sie dobić na Gáianie nie mogli: odwlękli [!] ią ná łtronę. *SkarŻyw* 930 (*Linde*)].

Formacje pochodne cf BIC SIĘ.

LW